

TÜTARLAPS VALGETES KINNASTES

Romaan Grace Kellyst

KERRI MAHER

Originaali tiitel:
Kerri Maher
The Girl in the White Gloves
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Peale tuntud ajalooliste isikute ja tegelike inimeste, sündmuste ja kohtade on kõik teised tegelased autori kujutusvõime vili ja neid on kirjeldatud ilukirjanduslikus võtmes. Võimalikud sarnasused tegelike elavate või surnud inimestega on kokkusattumus. Ajalooliste tegelike isikute puhul ei ole nendega seotud olukorrad, vahejuhtumid ja dialoogid mõeldud muutma selle romaani täielikult ilukirjanduslikku olemust.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Kerri Maher. All rights reserved.
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency and Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E10389420
ISBN 978-9949-82-664-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See on sulle, isa – et uskusiid alati.

Muinasjutud räägivad väljamõeldud lugusid. Mina, ma olen elus inimene. Ma olen olemas. Kui minu elulugu, kui naise lugu, peaks kunagi räägitama, avastavad inimesed viimaks selle, kes ma tõeliselt olen.

- MONACO GRACE

Kui Grace võib abielluda vürstiga, võib seda iga Ameerika tüdruk... Olen kindel, et kunagi ütleme me siiralt: „Ja nad abiellusid ja elasid elu lõpuni õnnelikult.“

- MARGARET MAJER KELLY

Proloog

MÄRTS 1955

Tuleta mulle veel kord meelde, miks me siin oleme,“ ütles Peggy „Grace’ile, varjates oma heledaid silmi hoides kätt päikesesprillide kohal varjuna. Ehkki oli alles kevad, oli päike Jamaical juba intensiivne, sarnanedes rohkem juulikuise silmi põletava päikesega Hollywoodi mägedes.

„Kulla õde, me oleme paradiisis. Kuidagi mõttetu on küsida miks. Naudi seda,“ naeris Grace ja võttis koorekarva telefoni, et paluda tuua kannutäis ananassimahla. Ta oli kavatsenud tellida *daiquiri*’sid, mida tehti kohaliku rummiga, aga siis meenus talle, et Peggy oli öelnud hiljuti, et peaks alkoholiga tagasi tõmbama ning Grace pidi arvestama Howell Conanti ja tema kaamerameeste saabumisega päeva teisel poolel ning kuu teises pooles Oscarite jagamise galaga. Tegelikult oli tema võimalus kuldmehekest võita muidugi olematu, sest kõigile oli ju selge, et Judy Garland viib ihaldatud kujukese koju filmi eest „Täht on sündinud“.

Agas nominatsioon oli suur kompliment ja MGM-i juht Dore Schary ei saa seda kaua eirata – isegi kui film „The Country Girl“ ei olnud tema stuudios filmitud ning Grace ei täitnud lepingut Scharyga. Kui Schary tahab teda oma tiimi, peab ta mõned ohvrid tooma. Isegi tema peab aru saama, et Grace kaotab kogu oma staarisära, kui mees teda

* Eesti k „Maatüdruk“

ainult sellistesse rämpsfilmidesse nagu „Green Fire“ mängima paneb vaid seetõttu, et tegemist on MGM-i filmiga. Sama kehtib ka siin, kui Oleg Cassini tahab temaga olla, tahab oma elu temaga veeta, nagu mees väitis, peab ta oma talumatut armukadedust ohjeldama. Grace oli liiga palju vaeva näinud, et seda taluda. See oli tema elu ja tema karjäär. Ta pidi Scharyle ja Olegile näitama, et temasse tuleb suhtuda tõsiselt. Olles seitse aastat kaamera ees veetnud, teadis Grace selle võimust üht-teist ning Howell Conant oli täiuslik abivahend, kelle kaudu seda kasutada.

Peggy läks nende majakesse, jättes Grace'i üksinda kivist terrassile, millelt pääses laiale valgele liivarannale – kilomeetrite kaupa liiva, mis kaardus emmates õrnalt loksuva sinise vee ümber. Grace tundis paljaste jalgade all liivaterasid ja liigutas lakkimata küüntega varbaid. Käed puusal, kissitas ta heleda keskpäevase valguse käes silmi ja tõmbas sügavalt hinge, tundes, kuidas õlad kerkivad iseenesest, kui kuum soolane õhk kopsudesse tungis. See oli vabadsus.

Talle meenus Ocean City laudteel kõndimine – liiv varvaste vahel, Atlandi ookeani vee loksumine randa, kajakad pea kohal kiljumus. Ta oli vabadust tundnud ka selles väikeses New Jersey linnas, kus tema perekond oli veetnud kõik suved. Kui ta oli õues, väidetavalt väsitades end jalgrattaga sõites või ujudes, mitte ei istunud nende Hispaania stiilis maja jahedate krohvitud seinte vahel, lavastades nukkudega mõnd oma näidendit või lugedes, jätsid vanemad ta rahule. Üksinda olles mängis Grace tundide kaupa teiste omasuguste lastega merineitsisid ja piraate ning vanemaks saades peitis ta raamatu kotti rätiku alla, väntas seejärel rattaga mööda Bay Avenued piisavalt kaugele, et õed ja vend teda ei leiaks ja ta saaks rahulikult päikesevarju all lugeda.

See rannapuhkus kuulus aga ainult talle. Lollitada polnud vaja kedagi ja meeldida polnud vaja kellelegi teisele kui iseendale. Grace kavatses seda nautida koos vanema õega, kellele kulus lõõgastumine ära. Ta plaksutas käsi ja hüüdis: „Peggy! Lähme sellesse taevalikku vette ujuma!“ Grace suundus maja poole.

Nädal oli imeline. Lained olid soojad, kohalikud inimesed sõbralikumad kui iialgi Los Angeleses või New Yorgis, ja kõikjal, kuhu ta vaatas, õitsesid oranžides, punastes ja roosades toonides troopilised lilled.

Puuvilju oli hunnikute kaupa. Ta sõi turgudel pulga otsast mangot või apelsini, mis olid valmis kooritud ja täiuslikult tükeldatud.

Isegi Peggy, kes oli kodus aina suuremasse masendusse langenud, nautis puhkust. Grace'il oli hea meel näha, et õde ei tellinud enam õlut või klaasikest rummi nende lemmiksöögikohas, kus pakuti vapustavat grillkanarooma, millest kumbki isu täis ei saanud. Koht ise oli paras urgas mullapõranda, plastist laudade ja toolidega banaani- ja punutud lehtede all, aga Howell veenis neid seda külastama. „Üks mu ajakirjanikust sõber ütles, et see on saare parim söögikoht,“ oli ta kinnitanud. Grace oli enda üle uhke, et sinna proovima läks ja kirjutas järgmisel hommikul Hitchile kirja, naerdes selle üle, kuidas tema peenutsev tege-lane Lisa Fremont filmis „Rear Window“ võiks kindlasti fotograaf Jeff Jefferiesega maailmas pildistades ringi rännata, kui Grace ja Margaret Kelly Philadelphiast võivad Jamaical näppudega võrtsikat kana süüa.

Howell oli kõigegea kümnesse pannud – ujumine, laisklemine, söömine, naermine, vesi pidevalt taustal lainetamas. „Tõeline Grace Kelly,“ korrutas ta, vangutades hämmeldunult pead. „Tunneb end oma nahas hästi. Mitte keegi pole varem näinud nii siirast, nii ausat staari.“ Grace tahtis juba näha valmis fotosid.

Nädala lõpu poole istus ta Howelli ja Peggyga päikeseloojangu ajal terrassil, olles just söönud täiuslikult grillitud burgereid, mis olid alati tema lemmikud, ehkki teised toidud võisid olla imemaitavad.

„Tahan sind tänada,“ ütles Howell, lüües oma rummitassi Grace'i veeklaasiga kokku. „Arvasin, et see on riskantne, kui pean sind puhkuse ajal pildistama. Varem pole seda tehtud. Usun, et kui inimesed neid fotosid näevad, loob see uue trendi.“

„Mina arvasin, et nii tapan kaks kärbest ühe hoobiga,“ lausus Grace. Tal oli kõht täis ja ta oli endaga rahul, roidunud õhtu niiskuses, mistõttu kleepusid juuksed kuklale.

„Millised kaks kärbest?“ uuris Peggy, kellele paistis järsku meenuvat küsimus, mille ta oli esitanud nädala alguses ja selle kohe saareelu vaikuses unustanud. *Tuleta mulle veel kord meelde, miks me siin oleme.*

* Eesti k „Tagaaken“

„Lõõgastume, hoiame Hollywoodist eemale,“ vastas Grace, „ja anname Howellile Collier’i kaanepildi, mida ta soovis. Ma ei tea, millal ma oleksin veel seda teha saanud, ja vaat kui hästi kõik sujus, et sa meiega siin olid. Me poleks sinuta seda kana söönud...“

„Ega avastanud seda vapustavat randa saare teisel küljel,“ lisas Peggy.

„Ja kui me selle käigus Scharyle paar õppetundi anname, siis seda parem,“ sõnas Howell teadvalt kulmu kergitades.

„Howell, kas sa pead mind tõesti nii alatuks?“ küsis Grace, kallutades süütult pead, mida oli teinud nii edukalt paljude kaamerate ees. *Naiivitar*. Kuidas ta seda sõna jälestas, sest sellest oli saanud tema nime sünonüüm. Vähemalt oli ta õppinud seda tütarlapselikku käitumist enda kasuks pöörama.

Howell naeris ja jõi rummi lõpuni. „Oh, Grace, häda mehele, kellega sa abiellud. Tal pole lootustki.“

„Ära sa tema abikaasa pärast muretse, Howell,“ sõnas Peggy uniselt. „Kellyde naised on alati olnud meestega paindlikud. Isa hoolitses selle eest.“ Grace võpatas. Jack Kelly oli viimane inimene, keda ta hetkel meenutada soovis. *Isale* need fotod muljet ei avalda – talle ei avaldanud miski muljet.

Grace ei maganud sel ööl hästi ja kui Howell teda järgmisel päeval ujumas pildistas, tundis ta end ebamugavalt, käed-jalad olid nagu tarretis. Suur osa energiast, mida ta terve nädala oli tundnud, oli justnagu kuhugi kadunud.

Kui Grace tõstis pea veest välja, põlvitas Howell lainetesse ja kallutas keha vasakule, nägu 35-millimeetrise objektiiviga kaamera taga peidus. Mees ütles: „Sa näed vapustav välja, Grace, ning sa oled targem ja andekam kui keegi aimata oskab. Mõttele Schary näoilmele, kui ta näeb sind Oscarit võitmas.“ Ja ühe üürikese hetke, mis kulus kaamera ava avanemiseks ja sulgumiseks, naeratas Grace kergelt, ja uskus, et võimatu on võimalik.

1. peatükk

1969

Nelikümmend. Ta polnud varem tundnud sellist ahvatlust oma sünnipäeval põgeneda ja peitu pageda. Sinna oli veel mitu kuud aega, ent Rainier, lapsed ja lossi personal soovisid teada, kuidas tema hiilgus seda tähistada tahaks.

„Ma ei tahagi,“ ütles Grace Rainier’le musta Mercedese tagaistmel istudes, kui nad sõitsid järjekordsele ametlikule õhtusöögile. Väikesed suletud ruumid, ühelt ürituselt teisele sõitmine – viimasel ajal nad ainult nii omavahel kohtusidki.

„Jäta, Grace, see pole sinu meeleolu,“ ütles Rainier, pannes käe tema kaele. Grace võttis käe ära ja pani sülele, mida kattis virsikukarva siidist riie. Seda kleiti kirjeldatakse järgmisel hommikul kõikidel ajaleheveergetel, mis keskenduvad tema riietuse peenele õmblustööle ja tikandile ning kirjutavad vähe või üldse mitte sellest, et ta luges hommikul haiglas haigetele lastele raamatuid või kui palju ta kulutas aega läheneva Punase Risti gala ettevalmistamiseks, harjutades tüütut diplomaatlikkust, hoolitsemaks selle eest, et ükski annetaja ei solvuks ja kõiki tähtsaid isikuid meelitataks piisavalt.

„Anna andeks, Rainier,“ ütles Grace, kasutades oma kõige hellitavamat hääletooni. „Ma pole vist... mina ise.“ Ebamäärasus oli abikaasaga suheldes tema parim strateegia. Meest ei huvitanud tema sügavaimad

tunded ega mõtted. See oli pikalt Grace'i häirinud, see tunne, et Rainier saab temast valesti aru ega ole isegi huvitatud tema mõistmisest. Viimasel ajal oli ta mõistnud, kui palju lihtsamaks muutis mehe vähene huvi tema elu Monacos. Kui mees ei küsinud, ei pidanud Grace midagi selgitama ja sel moel säästis ta energiat nendeks kordadeks, kui nad olid eriarvamusel.

„Kas sa saaksid püüda olla sina ise kaheteistkümnendaks novembriks?“ küsis Rainier. „Meie alamad tahaksid väga oma vürstinnat tema erilisel päeval õnnitleda. Kardan, et nad ei saa aru, kui pidustused ära jäävad.“ Mehe hääletoon oli kannatlik, aga Grace teadis, et kui ta järele ei anna, siis nädala pärast see nii enam ei ole. Praegu tõmbas mees oma tumedad kulmud kokku ja ajas täidlased huuled mossitava naeratusega torru, mis andis mõista, et loomulikult ta teab, miks abikaasa ei taha privaatset sündmust vürstiriigiga jagada, aga nad mõlemad teavad ka, mis on parim, mida peab tegema.